

גבריא אל מוקד / שלוש ואריאציות

א

מקצתן של ישויות זעירות אלו, נקודות קטנות ורחוקות מגון חיוור או אפור, המתנועעות בתדירויות לא-יציבות או מתגלות לעיתים קפואות בהרהורן, העוטה אותן כגלי לבוש שחור או קפלי גלימות אדומות, ברמות שונות לגמרי של מובנות, בחללים וזמנים פרטיים של געגוע, עלילות הרשומות בפירוט ובעוזמה על לוח-הגראפים הגדול והצבעוני של אירועים רבים מדי, בין אמבות, דגים ותנועות כוכבים, בלב שיכבות מינראלים ומירבצי מתכת יקרה בקרקע לחה, פוריה ונושמת, התוססת מרוב חמצן ופחמן בעורקי סלעים וכלורופיל, הפקה נמרצת של כוח מאפשרויות נטולות מרגוע על סמך מישוואות, אשר התחלפו לפרקים בחוסר-קביעות מפליא ומדריך מנוחה, שם הירהרו בגורלן, בעוגמה וברטט גיל, ישויות צעירות, עוטות ארגמן ושותתות דם וליחה כחולה, אם לא תידון ותוקח בחשבון אפרורית רישומן במשרדי מינרבה ולישכות אזרחות, מכונפות בין תיקי נייר מרחפים ומרוגשים של שלטונות הרובע, במשולש בתי-מלון, פסלי קדושים ומשתנות, פאטריציים אבירי-רגשות שהיו בוודאי אחוזים בשרעפי ייחודם, אף כי בעצם לא דן על כך כמעט איש מלבדם, מעבר לתוגה קלה וקסומה של קיומם, באופן הנכון, היחיד שנמנע בקפדנות מלהתבסס על הדן של מישנות כזב, נחלי אכזב של קביעות מדומות, אשר נסבו פחות על העניין העיקרי, פורפיריה של הכול ולא-כלום, המרחפת תמיד בקצה האופק, ויותר על צימצומים של משהו רועד, מיגבלות ואפשרויות של רובד גושי מסוים, הנתון בתחום-התפעמויות מוגדר וקבוע, והעמדתו על משהו אחר, צללים חיוורים של ממשות [והרי רדוקציוניסט לא יכול להיות, ואף לא היה בפועל, נער חיוור וצעיר (הוא ב', ב' הבודד), לא בימי שפל וסבל, זמנים הרי עוולה, ובוודאי לא בימי שיגשוג ותהילה, באותה התקופה הגאה והזוהרת כאשר עידן הגדולה נתגלה (וראה המסכת הקטנה 'ועידן הגדולה נתגלה', כמפורט בפרק אחר)]. רק היכולת להתחיל מייד מכל נקודה מתעבה ורוטטת את הנושא האמיתי של הלימודים, קוריקולום יחיד ומהלך החלומות, השתוותה בחדוותה הסמויה עם עונג המחלוקת: התנגדות למישנות הצימצום ורחייתן הנחרצת ואפופת ענן הרוגו. עצמאותן של נסיכויות התחומים: דומנות של רבדים בלתי-תלויים, חוסר תיכלה של כל רובד, והסתעפויות הפיתוחים של טוריהם עד אין קץ, ואף יכולת פירוש, שלא נתמצתה ונתגבשה עד תום, בין מצד אי-פגיעות והבדלה חמורה של התחומים ובין מצד ביאורם ההדדי, אחד בעזרת רעהו, איש לא נעדר, מנעו, במידת

ביטחון של אמירות עובדתיות בעלמא, העמדת כל נעלם ישותי על קרטי תופעות באספמיה, וכן להיפך, גירגשים ויבוסים, כעגור עגורן רז, נקודות כסופות וזהובות והגדרתן המאומצת והבוטה, ומה עוד העמדת ב', זה ב' הבודד, על א' זר ובלתי-ידוע, השואף לבלעו חי, אף כי ממנו צמח, כדין אולי ושמא, אדונים ושפחות, געגועים וחומצות אמיניות, וברי לא היה, כמובן, מעולם, איש עצוב ומוכה פחדים, שלא ידע מה הוא מדבר לא עכשיו ולא בימים האחרים, לא פחות ולא יותר משידע מי המדבר, ושכח את שם הפרק, שרצה לכתוב עליו לאחר שנמצא פתאום בלב מערכת-דיון מוזרה, עולמו הטיפוגראפי של הגעגוע, סוגריים של כתיב עברי, שהקיף עצמו בהם, מנמנם בכורסה וחולם ברוחה מאחורי מסך אותיות נוקשה ורבוע, הוא הוא הוא, צעיר אוכל חומוס וכולע צדפות, שראשו התנשא מעל צווארו בחיור תוהה ותמוה, מתוך התנצלות על ריבוי האפשרויות וחוסר התחתית של האירוע, בעוד כל גופו יוצא לחוסר-פורמאליות מתוק בתחתוני-משי רכים ושינה פודה וגואלת, אף כי היה, לדעת אחדים, ואולי גם לדעת עצמו (רק) אחד מאותם יחידי-סגולה, שהחלו לשגשג ולפרוח באגדה המודרנית שלנו, כמתוך משחקי צעצוע, דווקא ברגע הרה סיבוכים ותהילה כאשר עידן הגדולה נתגלה והבהיק בין מדבר לים [זעידן הגדולה נתגלה כמפורט באותה מסכת קצרה ועתיקה, מחברת שחורה עם שולי ארגמן, מיסמך הדור וכרוך ברצועת כסף, עם פיתוחי עץ בראשי עמודים והערות באותיות מכתב דעץ]. כך, איפוא, בשים לב לעובדה, שנחותה בלב רועד עוד בשנים הראשונות והיתה חבויה תמיד כגלעין נוקשה, קורט אחרון של אפשרויות נעורים, חרצן דובדבן, אשר נותר בפה או מאחורי זגוגית המזווה בחדר-ילדות עתיק, מלא משחקים והזהרותיהן של הדודות, מימי פריחה מבושמת וסומרת של שלהי ילדות, תקופה מוכת מוגלה ובודדת, זיהוי קובע והוכחה ברורה וחותרת במעבדת החלומות, עדות מובהקת ומרחפת כי הצעות הצימצום נדחו בחומרה במחוזות פרטיים אלה, מוזרים ורבי משמעות לא פחות מתכולות האפשרויות של האירוע בעולם לא-קטן ופתוח, תבל גיאומטרית מורכבת למדי, רצף מספרי של עובדות והנחות שיכנוע, מערכת שבין קצותיה המתרחקים ריחפו כל הזמן שאלות שונות ומביכות, קטעי העמקות נפלאות, למה ומדוע, הארמוניה של חיים בין כוכבים, לקח מוסר ומישוואות מזהירות של גופים ונפשות במגען, ריבוע נעלמים פשוטים ודדוקציה של מישאלות צנועות ועקרוניות, שימוש זהיר בטרמומטרים וטלסקופים ומדידת געגוע לפני אלף שנים אפלות ומזהרות כוכבים ואחר ריבוא ימי אורה, מסומררים ממחטי אורנים וקרני שמש, אפשרויות קדחתניות ומסוחררות של העברה מתחום לתחום ופירוש התחומים עצמם, שינויים החריף של מישטחי צבע ושירטוטי עיפרון במפה המוכספת והמרשרשת מרוב הידור ונוקשות

של גאלאקטיקות ומאוויים, שברי יכולת וזינוק פרוע, מישבצות אפלות ואדומות בקצה האופק, פיסות מרומים תכולות ופרושות כשמי קיץ או חלקות-שטח רעננות ומוריקות כחורשות קטנות ומי נחל בהרים; אבל גם חיוורות כפנים נפחדות ביום חזות קשה, גופיף קרוע ופתוח בין כוכבים, לב חשוף בחלל הומה בין היבהובי אורות של עובדות גדולות ופריטים זעירים, חידון מספרי מפליא ותמוה, כושר המצאה דמיוני של מסילות צעצוע, כפולות ששיוי ממשות לחלוקתן האחרונה; מי שרצה לבנות על עובדות וחישובים יבשים אלה, איפרכיות שונות מיכולת קובעת של האירוע, תחום אחר של מאווי חרוץ, הטבוע בחותם עצמיות שליו, יציב וזוהר באמצע ריבוע קטן ואישי של נפח חיצון, ולהשתית את מסד העניין העיקרי על נתוני המרחקים של המשחק הגדול, המקיף ומרתק אותו מכל צד ומתנה לכאורה את ישותו הפגיעה והנשגבת, לא ידע מה הוא שח: לא בעילם, לא בסימן השור ולא בסימן המאדים, עומד ממש בגופו תחת שני הירחים, לא נתאפשרו לו צימצומים אלה וטענות הרדוקציה: לכן לא יכול היה, בין היתר, גם כושרו המיוחד והמפתיע, הנחת כוח בטרם התגלות, קשת מתוחה ורועדת של בושות ומאוויים, להתבסס על עוצמות סתמיות מסוג אחר; אבל הצדקות כאלו (או לפחות דחיית הצימצום מתחום לתחום בדומנות אחרות ואי-רצון להעמיד דבר על מישנהו) היו, כמובן, רק קונסטרוקציות עזר, בחינת אם לא יועיל לא יזיק, מר מבין אפשר איתו ואפשר בלעדיו, בניגוד לתחום הזוהר והעדין של העניין עצמו, ריבוע מואר של מתכת תכולה, יגע ויקר, נושא הדיון הרועד והעיקרי, הוואריאנט הקובע ומושא החלומות, תמצית קיומו המיוסר והחשאי של טירון בודד, פרח-כהונה חוקר ושכוח, המעיין בלי הרף בגווילים בלים ומיושנים ורושם הערות בשוליים הזנוחים ביותר ומעלי-האבק של האירוע, נתון כדרכו במעמקים ובמישורים מבודדים ועצובים, שדות פזורים רבים ומגוונים של מובנות. אבל נקודת ההתחלה, שקיומה לא הותנה מעולם במקומם של פיגומי המישנה, קונסטרוקציות-עזר אפורות מפלדה או סככות-סיוע זועקות מרוב צבע, ויכלה להיות מוצבת גם פה גם שם, בעפולה ובגזר, בדאבלין, בפראג וביבשת של חלומות, כבקצה מימד אחר של מערכת הכוכבים, באוטובוס של אגד כבמרכבת קרב של ענקים גיבורים, הלוחמים בשמש, אך גם בשעת ריחוף ואכילת מימרח כבד משפופרת בתא של טיל ליד הירח, בעת שהפרשות גופו נהפכו לדלק נוזלי, נקודת ההתחלה החשאית והרועדת יכלה, איפוא, להידון מייד, כי שום דבר בממלכתו לא הועמד על רובד אחר פרט לאפשרויות פירוש ועורקי אינטרפרטאציה עשירים, זהב חווייתי ועובדתי באספמיה, מיכרות שמתכתם הנדירה והיקרה הוטענה בשפע על גמלים ולמות והובלה לנמלי החוף, שם ציפו לה כבר אותן האוניות משולשות-הסיפון ורבות הקיבול,

המפליגות בים צמרי, מלוח וירוק לעבר בירתה העתיקה של אטלאנטיס, בין הרי געש במערב, תחת היערכות שונה לגמרי של כוכבי הזודיאק, קונסטלאציות מבורכות לא ידענון, צפונה ואבודה בלב שכבות גיאולוגיות, מפות ים וכוכבים מסוג אחר, ריקמה עדינה ורועדת של פחדים וחלומות. הצימצומים של העובדות, רישומן במפות ממשיות, עתיקות או חדשות יותר, והעמדתן על חוקים ברורים ונחרצים, רדוקציות נועזות שנהגו וצוירו כמו ברוחם של אנשי שם, אם לא באספמיה אזי במגף השלוח על-פני הים התיכון, מלבין בשיש קלאסי ומאפיר בירקותם המכסיפה של עצי הזית, או, אם נפליג לאורך הריינוס, מזרחה ומערבה ממנו, מקום מושבם של חוקרים נלהבים ומריחי טבק מקופסאות הכסף, שכפות רגליהם נתונות באנפילאות וגופם עטוי חלוקי מוך, מיצנפות פרווה בראשם ונר בידם, ומשם הלאה, אל מעבר מזה, לערי הגלדות, קאתדראלות וציי מליחים של הנדרלאנדים וחום-האח של ג'נטלמנים כסופי שיער וסמוקי לחיים, הלוגמים יין פורט ורום באחוזותם באיים, בעת שכלביהם נמים לרגליהם וחולמים תוך ריטון על גירום עצמות מלאות דשן וריצה רבת נביחות אחר כדור באחו, בעלי נחלאות עתירי ניסיון בין עדרי כבשים מלחכות דשא לח וירוק, סחר צמר, מסעות אל ארצות ההודים וציד שועלים, המעלים מחשבות שקולות על החברה והעולם, הרוחות הסופיות והאל, רדוקציות נחרצות והעמדת דבר על מישנהו, וכמותן אף דדוקציות הנדסיות, הסקות מוכחות של אירועים בפועל מהיפותזות נועזות בעלמא, המדהימות לפעמים עד מחנק בגרון, למרות שמרנותם וזהירותם המובהקת של הוגיהן, הנחות כוח בטרם התגלות, כל אלו, נקודות התעשרות והתרבות במעבה שלוחותיו הישנות והחדשות של הקוריקולום, סוכמו והסתעפו בעצם רק כהתרחשות מוגדרת בתוך תחומים רבים מספור, עתירי ישות ואווריריים, אידי צוהרים של הגעגוע, אותן בועות צבעוניות ועגולות, גדולות ומרנינות לב, או, אולי, אפילו, למרות הזג האוורירי והקליפה השקופה והמתוחה, אשכולות-ענק המטיפים נטפי עסיס מתוק, טיפות תסיסה משכרת וחסרת מרגוע וגיבושי שלווה זוהרת באור עינבר, כדורי אור, פירות ולבבות, בשלים וכבדי אירוע, שהעיון בהם הניח מקום גם לחומר, אך גם לפוסטולאטים של הרוח המחמירה ביותר, המיוצגת בכתבי חוקר קפדן ופרוע מאויים, במחוזות ובמועדים אבודים ונחלמים בתוך התחומים, וגם בתוך ממלכות שלא נשתקעו בזמנים ובמקומות של האירוע הגופני, הו מר מבין, לאו זמנים וחללים של מחזה שכוח, ולא חלו (הרדוקציות והדדוקציות ישרות-הדרך; בניגוד מאיר-עינים ומשווע כל-כך להיפוסטאזות) על מעברים מתחום לתחום, או על כל צורה אפשרית של רישום מחליף יוצרות בין כרכי דפתראות כבדים, אינדכסים מכורכים בל-ייאמנו של עובדות ואפשרויות, המתרחבים תדיר, חיננה בלתי-נפסקת

של קלמרים וקלף, העתקי כסרוכס פרושים לייבוש מידי ומדומה על פני השמים ומכסים את מחציתם העליונה, מלוא רוחבן של ספירות מסוימות, וצילומים זעירים של הוכחות חותכות, הקטנות של גודל והנצחות של קוטן, ואף הגדלתו של זעיר מכל זעיר ושימורו בנקודות חרות על גבי פסי קול ואור, הנמתחים ומאושים, מושמעים ומוקרנים, בין ציוד משרדי, כוסות חלב קר, גופות עירום, חישובי סמים וכוח ואיתותי שידורים מכוכבים אחרים: רשת סמיכה של ידיעות, שידורים ומובנויות, שקישרה וקירבה נקודות צומת בתוך כל תחום, הצטברות אינפורמציה וריבוי שבילים ודרכי המלך או סימונם ושירטוטם המדויק של זינוקי יכולת, נקודות שבהן התרחשו דברים, לא עטתה כפקעת משושי אנטנה וזימי קליטה דקים ורועדים את כל מלוא נפח התחומים, כדור מלא ואטום הגדל בלי הרף, במידה שתוכנו הסמיך, מיקפא רוטט ומלא שכבות גוף, חלל וחומר, סיבים מתפתלים ורבדי גוונים של אפשרויות בתוך אפשרויות וצבע בתוך צבע, הובן כצומח מעצמו, או יוצר תדמיות של ריבעים מתוך שילשים, שניים מתוך ראשונים, ועיליים מתחתיים (או גם שיקופי תחומים עליונים יותר ברובד רועד ומרצד, בבואות גזות וחולפות, של תחתית האירוע). רק רשת מובנויות אחרת, מפה פרושה, בלתי אפשרית וקיימת של משמעויות, שלא צמחה מתוך התחומים עצמם, ולא היתה שיקופם או ביטויים, כדין בבואה או התעוררות מוכנית, יכלה לתאר ולשקף אפשרויות יכולת, כפי שנצפנו, אבודות וזוהרות, יומרה יגעה, יקתת ישפה ויהלומים, לא בתחומים עצמם, אלא בעניין העיקרי, סובסטאנץ ענק ותמיהה, שהקיף את כולם ולא היה אפילו בשעת הזדהות וייצוג מלאה ביותר אחד מהם, או, למרבה הפליאה, גם לא השקפה עליהם בטהרתה או פעולה באמצעותם, אלא משהו אחר: ואריאנט קובע בממלכת החלומות, דיון אמיתי בין מורה לתלמיד, בין מלאכים, חלקיקים ורגלים כנועות, תיאור-מות של היגיון תלת-ערכי ומערכות רחוקות של כוכבים.

אפילו מסגרת כללית ביותר של צורות הרדוקציה לא יכלה להיות מוחלת על המחוזות הרוטטים והנמוגים, איפרכיות מישנה של הגעגוע, מוצפים ושטופים בגלי זכרונות, אדוות מוקצפות בחלל ריק בין אפשרויות אבודות מראש, מישטח חסר אורה, שבולטים בו רק מרכזים ועיבויים נפעמים וספורים ברשת העצבים והתקשויות קורמות עור של נקודות צומת בצד צפיפויות ומעגלי מחנקים דחוסים ורבים כל-כך, תחום נטול נשימה, סתמי ואפור, שממנו, ורק ממנו, נערכו הפלגות למקום שאין בו חושך, נמל מיבטחים באיי המאושרים, ישפה ואושר כאלמוגים ודקלים, במלכות ליד חוף הים. ספינת המסע אל איי הברכה, מטוללת מקצף הגלים, הדגל הירוק של התקווה מתנופף גבוה על תורנה העליון, יכלה להיבנות (לפחות אצלו) רק במקום ראשון ואבוד של מבחר החלומות,

נמל הצומת של המערכת העדינה והיחידה, להיות מושקת מכונה בשם כבוד ובדידות מלא שלטון ולהיטלטל בגלים רק בלי פנייה ליעדים מדומים, מחוזות בדויים של שיח קוסמי בלב אבק השתאויות פורח. בין פיתוי למובנות, שלך המלכות, לא יכול לומר בטון מדוכא, מי שדחה פיתויים אלה. אבל אם לא היה מקום לא לפניות מדומות ולא לצימצום מעשי וקובע בתחומים מוזרים אלה של מחוזות האירוע, גם השאיפות הנלהבות וחמות-הלב ביותר של מחשבי סיבות ומסובביהן להעמיד דבר, אם לא על היפוכו אזי על שונותו המובהקת, מעגל נייר מוכסף ומרשרש, המתנועע ונסב במהירות על ציר-האפשרויות הנוקשה שלו, גם הן גם הן, הזדעק ב' הבודד והשתומם למשמע עוצם קולו הנערי, לא יכלו לחול בתחומים העליונים של נוחם וגעגוע, אותם צללים חיוורים ובוראי אירוע, כלומר לא יכלו לחול גם בהם, שימעו שימעו, ציווחו להקות החסידות החולפות ביעף, כעגור עגורן רן, בכסף ובזהב לא ניפדה וגם לא באבנים טובות, המשובצות בכתר איקונין עתיק (או בדרך ציבוע מוכני יותר של העברה מתחום אל תחום, הכול התרחש בספירות המושחרות והמוזהבות ביותר, נקודות מוכספות, רועדות ונטולות צבע מאין כמוהן, בלתי מגוונות ממש — כן, למעשה בלתי-מגוונות — של הקוריקולום: מהלך-הדיונים העיקרי ומחוזי החלומות). הצימצום של ההקבלה וההקבלה של הצימצום, בצד ההשתרגות הפנימית של התחומים, היו מהות האמצעים של הגישה הראשונית אל התבנית, ולא העמדת משהו על מה שלא היה הוא עצמו, בדרך שאנשי האסכולה היו בוודאי מכנים כקונטרארית, שלא לומר: קונטראדיקטורית, לתכלית הנרצית. מצד שני, אולם אבל אם היה כאן בוודאי פחות נכון מעל אחת כמה וכמה בדרך אל התכלית הנרצית: אבל אם כל הרבדים לא יכלו לסבול תהליכי רדוקציה מפתה ונואלת, על אחת כמה וכמה לא יכלו להכילם ולשאת בנוכחותם תחומים עליונים של נוחם וגעגוע, אותם צללים חיוורים ובוראי אירוע (או בדרך ציבוע סתמי של העברה מתחום אל תחום: הספירות המושחרות והמוזהבות ביותר, נקודות מוכספות, רוטטות ונטולות צבע מאין כמוהן, בלתי מגוונות ממש, כן, למעשה, בלתי מגוונות, של הקוריקולום).

הקשרים הבולטים והברורים מדי בין קוטב התפישה לתחום העיקרי לא הירשו כשלעצמם מעבר מהסטאטוס הראשון אל השני, מחוזו של הדיון האמיתי, כדין מעבר פסול מציר הכרה, המוגדר כסובייקט, לסובייקטיביות, או מתחום עיקרי אל קוטב ההכרה, בקושי ובלי רצון נסבלו השוואות ונוסחות מוכניות וחלולות מפי הדובר הפרטי והשכוח של הקוריקולום, ולא ניתן לבסס עליהן דחיות רדוקציה לא באינדקס העליון ולא באינדקס התחתון של אפשרויות יכולת. הזהב היה זהוב וזהוב היה, כמובן, צבעו של הזהב: אבל ציר ההכרה לא היה בתחום הדיון העיקרי ותחום הדיון

העיקרי לא היה תכונתו של הקוטב התופש. הקוטב התופש, בין שנתפש בפרטיותו, בכלליותו או בחריגתו מעצמו, היה תמיד פורמאלי מדי בבואו בתחום הדיון העיקרי, מעגלה הנרצה של מהות החלומות. אפילו ההבדל בין חלום לדיון על חלומות או שוני בין ראיית כתם אדום וסיפור עליה הצטיינו במירווח מצומצם יותר ממרחק בין התחום העיקרי לקוטב התפישה מצד החיוב או בין קוטב התפישה לתחום העיקרי מצד השלילה, בין בימי הדחיסות המרה ובין בעת התפרצות והכרה, או כאשר עידן הגדולה נתגלה, בימיה הנחלמים של התהילה: רודנות זוהרת בתופעות המקיפות אותו בקידה, עדי בוא גל בלתי נמנע של שיעמום ובחילה קלה, שיכול לתארם לעצמו גם עתה, יושב לבד וחולם על תהודה, רחוק אפילו מקול תמיכה אחד וממשי. ניצוץ ההכרה בקוטב התופש לא היה לדידו בבידודו, או בעת שיחות עם ידידו היחיד, לא קואורדינאטה של המערכת, לא תוצר הלוואי המובהק שלה, וגם לא נקודת מוצאה האחת, אלא עובדה נוספת בין עובדות המערכת המופרכת והמגובשת, הנבחנת בחלל מפותם וגבוה של מאויים וחלומות. רק הרצון, תחום מועדף של גיחות המאוי ופרוייקטים של געגוע, המתכנן תמיד בשקידה אירוע מתוך אירוע, היה מועמד לאות הכבוד ולבחירה לגדולות מצד הדובר הפרטי, הרועד מרוב אומץ ומתייסר בפחדים רבים מדי, מביט בראי בדמותו פוכרת האצבעות ומעיר הערות מפתיעות ומסופקות על מהלך הקוריקולום, אבוד בלב מעגל ריק של לא כלום, רוטט ומתוח בין מעמקים ומישטחים גדולים מדי, שלוחות מחשבה מגששת ונטולת אכסטנסיה בלב התפשטות חללית וחומרית של אפשרויות ביאה והגעת החלומות, אשר לא ידע, במובן המוחשי ביותר, לא איפה הוא עומד ולא מתי הוא נועד, ולא במה הוא מוקף (ורבי-האמנים המחמירים, אבירי החרב המובחרים של תנופת הקוריקולום, אישי הלהט המתהפך של שאלות ותשובות במיקצב מדוייק, גאוני ומפתיע הורו בישבם בראש הרים, עטורי שלגים ומצוירים בעדינות רבה, כי גם אינו יודע מי הוא : taumadzein, taumadzein, taumadzein!). השאלה הרביעית, הקרובה, כמובן, ביותר למרכז העצבים של הקוריקולום, ברורה וצפונה במעבה החלומות, היתה, אולי, גם עמוסת בעיות, קשה ומעייפת יותר מתמיהות אחרות, או חדה ומשוננת כלהב התער מבחינת חוקיות הצבתה וחיפוש תשובה עליה, כי משמעותה הותנתה רק בפיתרון אפשרויות מסה ויכולת שלו, ספקות זוהרים של עצמו על עצמו, לא שם אלא כאן, במרכז, במרכז החלומות. אבל גם שלוש השאלות הראשונות, המושגות (או יכולות להיות מושגות) בדרך הדרגתית ויומיומית של הגדלה או הקטנה מיסודות פשוטים ביותר, אריחי קומת-הקרקע של האירוע, הספיקו להציב את הרקע המיידי והפשוט, הברור בחוסר מובנותו לעין כול, לדיון העיקרי, שניהל אותו לאיטו מי שקיומו הנפרד או המוגדר

נחקר בעת ניצוצות פתאומיים, התזות יהלום שפגע ביהלום וברקי שאלות של הרף-עין בשאלה הרביעית. גם ההיחשפות של נושא הדיון לעצמו, רצון ורגשות מסורתיים, מול הבנתו של קוטב התופש לגבי התוכן הנתפש, בצידן של שאלות עקרוניות יותר, תבעה, כמוכן, תיעוד תחומים מתמיד ותקין בין אפשרויות-בירור שונות, הרחוקות ממחוזות התמיהות והשאלות הראשונות, שנסבו יותר על רקע העדות מאשר על העדות עצמה, ניסיון סיכום הוגן ויגע, דפתראות וחישובים של הקץ בממלכת חומרים ותחושות, זמנים וחללים ציבוריים של האירוע, סיכומים מאתמא-טיים של היקפי אריגים וקרעי ריקמה ברקע הגעגוע, מיתארי צעצועים ענקיים על קו-האופק של השמים ופריטי זוטות מוכני מתפרקות ומת-רכבות על גבול של לא-כלום, במחוז החיץ המסופק והבלתי-מורגש בין משהו להעדרו, או אולי בין מישטח היש ומישטח האין, שכל אחד מהם קופל כמפה בשעור גיאוגראפיה והועמד בתורו בפינה בחדר-כיתה ישן של בית-ספר, בזווית שכוחה של מחוז געורים אבוד. ההבדלה הקלאסית בין הבנת קוטב-התפישת ותחושותיו המרצדות לבין רצון ורגשות מסור-תיים היתה בוודאי תנאי ראשון במעלה להתקדמות באפיק הפורמאלי של מיון ובדיקה נבונה, אם גם לא בדרך לבוחן נכון וקובע של אפשרויות עקרוניות, ואריאנטים וסוגי-יכולת מהותיים, הבולטים על רקע נסיבות האירוע. הרי לא יכולת הרצון והרגשות המסורתיות להתקיים בלי תחו-שות, אלא שונותם המוחלטת מהן נקבעה בצדק על-ידי אנשים גדולים ונלהבים בחלוקי-בית ואנפילאות, חובשי פיאות נוכריות ומריחי טבק, שהגו מחשבות עמוקות על טבע היקום והידיעה, אבק שרפה ואקווה רגיה, אל ואדם, חלקיקים ומושגים, אנטימוניום וקאזואריום (אותו עוף חום-כהה ומדהים, שדמות מעטהו בין שיער לנוצות, בלי כנפיים ארוכות, אך עם רגליים גדולות, נטול זנב ושלוש או ארבע רגלים גובהו...), והיא, השונות המוחלטת, עמדה כאן על סדר-יומו של הקוריקולום. אבל גם השונות המוחלטת בין מחלקת הרצון ומחלקת ההבנה, שנרשמה כדין באינדקס המטאפיסי, לא יכלה להיות הנושא הממשי של הדיון העיקרי, ומה עוד מחלקת הרצון עצמה (מקום שהרצון היה מאושפז ונתון באובסרוואציה; שוכב, מכוסה בנוחיות בשמיכת פוך, עם טרמומטר בפה, מוקשה ומשוכך בספל קקאו חם ומתבונן מעודד בהישגיו באלבום הבולים).

ב

משפט עז ונמרץ, מיכלול פאר משובע ומשובץ בנקודות כסף קשות וצוננות, המקיף כחגורת-עור הדוקה, צרה ורוננת מרוב עוצמה, לא משונצת בגדילים ונתונה באבזם מתכת, אזור רגיש ורזה של שבועות ותחנונים רועדים, הכואב וסובב לגוף צנום, מישטח פגוע וזב מוגלה

מרוב פצעים, לא תחום הדור ומלוטש מדי של מתכונת נוקשה, מתומן עשוי ומפורר באבקת זהב ויהלומים, שהבדולח הזוהר שלו הבהיק בין צדודיות כהות, צלעות ארוכות ומיתארים הגיגיים של חישובי יכולת בטכס פולחני ואבוד בטרם חושך, מיגבלות אטומות ואלכסונים מהירים, הברקות תיכנון קרות או גילויי בזק אילמים ואלימים של טטרהדרונים וגבישים שחורים, אפשרויות חלקיות ורוטטות של פיסות נפח קטועות באמצע הקר, חיצי כוח מחליקים בצידם של קונוסים קסומים ממשחקי ילדות עם גבעות מיגדנים על הרצפה וכובעי כשף בנשפי תחפושת, שקו היוצר שלהם ניגר ארצה ולא הגיע מעולם לפיסגתו, מיבנים קנומים ומורכבים ממתכת דקיקה ומולחמת, שנותרו כמיגדלי צעצוע חסרי חוד ומיכסה, התגלמויות קיפאון במיסגרת צורות חמורות בין שיפעת חרוטים, כדורי גרנית ויתר גופי השיש, למשל מספר רומבואידים אדומים וחלקים וקוביות תכולות מלאפיס לאזולי, גלילים לוהטים של מתכת בוערת ובוהק פיראמידות קטומות, בנויות מאבן-כסף יקרה וחיוורת שהובאה מארץ סין, אשר מיזגו מיבנה הנדסי מוקפד ומוצקות מאובנת בשדה המובנויות חסר הסבר עם יופי צלול וקר, באוויר רם ונישא או בין חומן של מסות-אש צהובות, הסובבות לאט על צירן, כמטחורי קשת מקוטר קרינה קטלנית של תועפות אנרגיה לבנה ומסמאה וגיבושיה הצרופים והטהורים, כדורי אימה שחורים ונפח מערבולות גאזים צהובות, סמיכות ועכורות, גופים מפיקי צלילים גבוהים והארמוניים על פי יחסי צורתם ודיוקיה כלילי השלמות, טורים חשבוניים והנדסיים, אם לא לוגאריטמיים, המגלים הקבלה ברורה של חתך הזהב בין מסלולי הכוכבים וקליפות האלגביש הנוקשות של הספירות, ייצוג מבורך ועליון של תבונה בלי פגם, בעוד שירטוטי דיוקניהם התחלפו בלי הרף בהתאם למקומם האחרון והקבוע על אחת מאלף צלעות הכיליאגון, אותם בסיסים נטולי הרחב של משולשים שווי שוקיים, תחומים בהירים ומובהקים של דדוקציה והוכחות בדוקות ומאירות עינים, שבאמצעותם ותחת סימני הזודיאק שלהם, דעת לנבון נקל, הבהקות מובן רחוק ודימיוני סיגנון, המתרפקים על תמונות פרסקו עתיקות של תולדות צבעוניות ומשונצות גדילים, נקודות כסופות וזהובות בבגדי רוזנים של פריזים וחיוויים, שם על רקע קודם ויקר, מחייב ועמוס במבנים שנוסו מתוך תאווה והובאו בסוד תרבות כרתית ופלורנטינית, פסלים עיוורים וחפצי זכוכית עתיקה עם צוואר ברבור, שאחריהם באו פיתוחי-תפארת כבדים של רהיטי הבארוק ועידון צעצועי-בונבוניירה ורודים וחלביים של הרוקוקו, שם, לא יכול היה להתחיל או להימשך משפט פשוט וזוהר של שבע מילים עזות ולהישמע באזור אבוד; מיכלול מרצד ומנוקד בנקודות הכסף, דקירות האור השקוף והסתמיות, המסוגל, ביחוד בהיותו נאמר בלחישה, להעביר אותו בבת

אחת, ממש כהגיית אבראקאדאברא או כחגורה דימיונית של כוח משיכה, המאפשרת ריחוף בחלל ריק, מארץ המדבר, המבותרת בערוצי אכזב עמוקים וגיאות שכול שוממים ופראיים, רמות ומישורים אפורים של סלעים, קוצים וברקנים צורבים, העוינים בסתמיות שלהם תחת שמש לבנה וסתמיים בעוינותם באור ירח מלא, למקום שלא יהיה סימטה צרה, מרובצת חול טהור ומנופה, מנוקה, שטופה בדמעות ועטורת צל ליבנים לפני דלת-עץ כפרית צנועה, מצובעת בירוק עם תמונות קדושים, הניצבת במבוי לחומה של שמי שמים, שמצויה היתה, כידוע, באתר הזנוח, אחרי מעבר שדות נרחבים של לבת הגפרית על פי חיצי הסלעים, שנערמו בידי ענקים מנהר גיחון והובילו עד קידמת נהרות הדבש, החלב והיין, בינות כנפי כרובים חופים בזהוב וכחול, שחייכו אליו ורימזו לו להקיש לאט על דלת-העץ הקטנה ולקבל רשות כניסה אישית, אשרה חלומית ויחידה, מארכימלאך גבריאל, בעל המפתחות המרחפים והענקיים למיבנה הפנימי ביותר ורחבת-הארגמן החבויה שלו, כמסופר בסרך האחים וברבים מהספרים החיצונים.

קל יותר היה להמריא למקום שאין בו חושך, או אפילו, בדרך הבהקה מופלגת, דעת לנבון נקל, להיכנס ישר לשמים, אחרי שנות הכנה ארוכות של עמל פורה, חטיבת ישרים בשדות הכלל, השקיית שדות, מלחמות ושירות בפני אל ואדם, הגשמה ממשית של הרצון הטוב, השווה לי, לו ולה, מאשר להיות ניצב שסוע בשדה-מזבנות, משובע ומשונוץ בנקודות כסף קשות וצוננות, חגורת אפשרויות צרה ורוננת מרוב עוצמה, המקיפה אזור רגיש ורזה של שבועות ותחנונים רועדים, שהבדולח הזוהר שלה הבהיק בין צדודיות כהות, צלעות ארוכות ומיתארים חגיגיים של חישובי יכולת, מיגבלות אטומות ואלכסונים מהירים, הברקות תיכנון קרות וגילויי בזק אילמים ואלימים של טטרהדרונים וגבישים שחורים; או אולי גם מאשר להגיע, כאן התלבט בספק חמור בשעת הקריאה בספר, אחרי ריחוף בחלל ריק, מארץ המדבר המבותרת בערוצי אכזב עמוקים וגיאות שכול שוממים ופראיים, רמות ומישורים אפורים של סלעים, קוצים וברקנים צורבים, העוינים בסתמיות שלהם תחת קרני שמש לבנה וסתמיים בעוינותם באור ירח מלא, למקום שיהיה סימטה צרה, מרובצת חול טהור ומנופה, מנוקה, שטופה בדמעות ועטורת צל ליבנים לפני דלת-עץ כפרית צנועה, מצובעת בירוק עם תמונות קדושים, הניצבת במבוי לחומה של שמי שמים, שמצויה היתה, כידוע, באתר הזנוח, אחרי מעבר שדות נרחבים של לבת הגפרית על פי חיצי הסלעים, שנערמו בידי ענקים מנהר גיחון והובילו עד קידמת יובלי הדבש, החלב והיין, בינות כנפי כרובים חופים בזהוב וכחול, שחייכו אליו ורימזו לו להקיש לאט על דלת-העץ הקטנה ולקבל רשות כניסה אישית, אשרה חלומית ויחידה, מארכימלאך

גבריאלי, בעל המפתחות המרחפים והענקיים למיבנה הפנימי ביותר ורחבת-הארגמן החבויה שלו, כמסופר בסרך האחים וברבים מהספרים החיצונים.

ג

שרשרת-הפיקוד העליונה, אותה רשת מבוצרת של מחנות ראשים וצינורות תיקשורת, המחופרת ומוסווית בחלל הומה, אשר הוסיפה לשגר סימנים מוסכמים ליחידות הביצוע ולפלוגות הקומאנדו בלב הדברים, הואשמה לא פעם באיבוד המגע עם המציאות בשים לב להתמוטטותה של התוכנית הגדולה: un grand projet, קו מנחה ושירטוטה של אפשרות קיום יחידה ומיתאר-אב לחלום הגדולה בין חושך לחושך. מיתארי ה-grand projet וצדדיו המלוכסנים, הנראים לעיתים מזוויות שונות ומפתיעות כל-כך, זהרו רוטטים בלב הדברים והתנשאו באור-נעורים מוקדם עד לב השמים, איבחות חרב ומיגדלים גבוהים בין שחר לצוהריים, לא רק על כדור קטן המסתובב במהירות סביב כדור סחרחר אחר, אלא מתוך רצון לעמוד ישר בכל החללים והזמנים שבין הגינה והמכולת ברחוב הקטן ובין שמי שמים, בלי מפולת ושכיבה עיוורת בעפר, כעכבר על דינריו וצנימיו בפינות טחובות ואפורות, ומה גם התכווצות והתפשטות נוטפת דם, זיעה ומוות במרתפי אימה, כלי קיבול של פחד ומכשירי עינויים, שבדומה לשדים וערפדים נהפכו כבר מזמן לבלהות מישנה בשים לב למזרותם הסתמית של הדברים, החולפת במהירות בכל פרטיה; אך העלולים תמיד לקטום מתוך ציווחות כאב את הבסיס החומרי והגב-עול הגופני של הדיון העיקרי. הנושא האמיתי של הקוריקולום, המצוי בנקודת הכובד של התוכנית הגדולה, צמח ועלה יחד עם מי שדן באמצעותו על הדברים, התנשא איתו ודן עליו, שפט אותו בזהירות וברחמים רבים והמריא או העמיק בלב המובנות, בנה מודלים חלליים ומילא אותם מים ומחשבות, ניהל מערכות גדולות של חיילי עופרת, ובכלל הירבה בתיכנות צעצועים ריקים מכל תוכן נראה. הדיון האמיתי היווה, כמובן, בדיקה של הדברים: אך גם נידבך חדש בליבם, ממש כשם שמערכות אלגבריות ומישנות החלקיקים היו במובן-מה, כל אחת מהן באופן משלה, דעת לנבון נקל, לא רק תיאור המציאות, אלא בריאתה, אם גם לא תמיד באותה פשטות כיקום דיון הנברא עם דיון עליו (ולא תמיד בלב הדברים, אלא יותר בעידם החיצון ובדפנותיהם האדישים מנקודת-ראותו של יקום-הדיון העיקרי). התנועה הכפולה, המאירה והיוצרת, של הדיון חייבת היתה להצטיין, כמובן, גם ביחוד שלם של צמיחה פנימית, הדומה לנביטתם של דברים שם בחוץ ושונה מאוד לא רק ממנה, אלא אפילו מהתפתחות הדרגתית לקראת השלמות במחוזות הפנים, סגולה טובה הניצבת לבסוף גליה וכלילת הלל מתוך חישוב עצמותה באור

השקוף והזוהר של הלאס, מאוזנת ושלמה בין ים ועמודי השיש. אבל ממערכת משולשת זו, מאירה, יוצרת, חד-פעמית וחשאית, הצומחת בלב לא-כלום [עץ סמאנטי הנובט מגרעין הגעגוע, ששורשיו במקום שאינו מקום וענפיו פרושים על זמנים רבים], נשלחו שלוחות לתחומי-מישנה מפורטים של ממשות, המצפים כאילו לגילוי תוכנם ולפעילות נמרצת בין חושך לחושך. ההתחייבויות המישניות לא נגזרו באורח הגיוני מהתחום העיקרי: שנית, משום שאמצעי המיצוע לא היו שייכים למרכז האירוע, ומהמרכז הזה לפרברים אפשר היה לנסוע רק ברכב השייך לרשות הקובעת בלב החלומות. ראשית, משום שהגזירה ההגיונית נטתה לקשור לא רק אותו כמרכז עם פעולות המישנה, אלא גם אותו כמרכז עם תחומים שעליהם נסבו פעולות אלו. אילו ניתן, לפחות זעיר פה זעיר שם, לטהר את מנגנאות הגזירה הממצעת מחלודת התכונה האחרונה הזאת ולמרקם מסיגיה, אפשר היה, אולי, גם להסתייע בה, בעיתות דחק, למרות הסירבול של אי-שייכותה לתחום העיקרי, שיער. התחום העיקרי לא קושר בחוטי מסקנות הדדוקציה (אך גם לא ברצועות קיום עובדתי מסוג אחר) עם ממלכות המישנה והמעבר ממנו אליהן היה בוודאי יותר בגדר רצון אירגון מרגש מאשר גילוי סדר קיים עם פרטי אירגון נבון המביא בחשבון גם אותו ואת גחמותיו הפשוטות והפראיות עד מות, או את עמידתו, קטן, נזוף ומחשב גימטריאות וסימטריות בלב הדברים. אבל גם רצון אירגון היה בטוח יותר מצד שאפתו הנעלה מאשר מצד סיכויי הצלחתו באספמיה. הטענה בדבר התקדמות הדרגתית בכל התחומים היתה בוודאי מפוקפקת מבחינות רבות כל-כך עד כי ראשו הקטן הסתחרר למראה ענקי המחשבה, המתמרנים יעילים בכוליות. מרכז הדיון העיקרי לא נועד לגזור מתוכו, או לבאר, את המיבנה הכללי, אלא הוכשר יותר לערוך ניסיונות אירגון של חומר וצורה, השונים כל כך מעצמותו הדלה והזוהרת. גם אילו נותרה אפשרות קלושה שהתחום העיקרי ימלא תפקידים נרחבים ממנו, עדיין יכלו להתבטא ממשויות כאלו רק בבידוד קפדן של לבטי התחום העיקרי. אבל התחום העיקרי כלל, כמובן, גם את השלכותיו לממלכות המישנה, כי לא באטימותו הקשה, אלא בפתיחותו הרועדת נתפש בין המישברים. הארמוניה עד ארגיעה בין כוכבים מתוך יציבות וזרימה בחלל הומה, כדור קטן וזוהר בטרם יכבה, הפועם, מתרחב ומתכווץ, במיקצב חשאי משלו בתחומים רבים של מובנות: מערכת מוסדרת, המגלמת תוכניות פרטיות בלב אוניברסום אדיש, ספירה מפחידה של הכול ולא כלום, שאם תיבחן אל-נכון אין בה דבר היכול באמת לאיים עליו בין המצרים, לא דובים ולא יער עבות, רוגע של סידור כל המרכיבים בשים לב לנסיבות, יכולת פשוטה בלי אימה, גידול הדרגתי של רצפים ואפשרויות, זה תמיד טוב, בלב מערבולות סרק צבעוניות,

כינון מערכת צנועה בלב זמן וחלל, אפילו בפינה מישנית מאוד, הבחנה בסיכויים מסוימים כחתולים בין כדי חלב ושמנת, האומרים לעצמם: מיאו, מיאו ועוד פעם מיאו, הכללת חומרים שונים ושאלים בקן המישכן המרופד, ומחיקת צלם ומשלי חיות בשורות האחרונות לא יירצו כלל: לכן נחזור אל כינון מערכת צנועה בלב זמן וחלל ריק או הומה, אפילו בפינה מישנית מאוד, הבחנה בסיכויים מסוימים של התפתחות בין חושך לחושך, הצבת הדגל ומישמר הקיסרות בחלקת-יער מבוראת וראשית האימפריה, בעלת מיבנה פנימי מוקפד ומטילה אנגריה ממכון שבתה, הספון במעבה הדברים, על כל תחומי המישנה לאחר הגדרתם ואירגונם, לרצונה לרצונה. הדגם הפנימי ייצג וגילם בבלטות את מכון שבתו הפנימי של הגעגוע, מישכן מוזר של מה שלא ניתן לאמירה, האפוף בהילה של הדיון העיקרי, שממנו, דרך הילתו או בלעדיה, יכלו להשתלח, למשל, שלוחות של רצון טוב, חיצים תבוניים באספמיה, אל המרחב העיוני הגדול, שתחתיו הובאו שוב ממלכות מדע, אמנות וחברה ועמדה מוצקת בפרטיות מוסרית, מינית וגופנית, שר שר הציפור הקיכלי, עד תחביבים, היסט. אבל אולי הדגם הפנימי ייצג וגילם בבליטות את מכון שבתו הפנימי של הגעגוע, אותו העדר מקום מפוקפק, שאפשר להעניק לו פירושים שונים בלב האירוע, מישכן מוזר של מה שלא ניתן לאמירה, האפוף בהילה של הדיון העיקרי, שממנו, דרך הילתו או בלעדיה, יכלו להשתלח, למשל, שלוחות של רצון טוב, חיצים תבוניים באספמיה, גם אל המרחב העיוני הגדול של הפלגה דיסקורסיבית וגם, במישריו, בלא תיווך ומיצוע, אל ממלכות מדע, אמנות וחברה, או אפילו עד עמדה מוצקת לגמרי בפרטיות מוסרית ומשפחתית, גופית ומינית, שר שר הקיכלי הציפור, עד תחביבים, היסט. החוקר האמיץ ניצב מוצק, עם נר ההשכלה בידו, מוקף במשפחתו כארוז רענן, בלב תחומים שונים ועיונים כל כך, יורה בפראים ברובהו כפול-הקנים ובונה במו ידיו את ביקתת העץ שלו, מתוך חטיבת עצים, עיבוד האדמות, מיזמור שירי ההלל והשתלמות הדרגתית של גוף ונפש. ההשתלמות ההדרגתית בכל התחומים היתה, בלי ספק, הוכחה ברורה של הרצון לשלטון, אם גם לא של השלטון עצמו, בשים לב לאופיה המשלה או להתחייבויות המשעבדות, הכרוכות בה ומטרידות בלי הרף, כברר מציק הנופל על הראש, ליאות רוח בלב רישתות-תנועה מישניות ומסועפות מדי וזוטות של עניין וביצוע, המת-רבות כאמבות. בין רצון לשלטון לקליטת-מידע, הנעשית כהיגב ובהיסח דעת, בוודאי לא נותר מירווח רחב וזוהר לרצון הבנה, שגם הוא, כמוכון, לא ביטא את החדפעמיות החשאית והאבודה, אלא רק בהסתעפויות הפרטיות והצדק השקוף, כמחאה נגד אטימות ביזבוז על רקע האירוע. הרצון לשלטון, ההשתלמות המוכנית, ואפילו רצון ההבנה עצמו, לא היו

בעצם חלק ממצב-הדברים שמאחורי un grand projet, אם גם היוו חלק אמיתי ממנו ומתיכוננו בין המצרים, ויכלו (ביחוד שני הראשונים) לשמש רק כמיגדנים ותוספת ריבה, dessert הנוסף על התחום העיקרי. הזהירות האמיתית חייבה לא לשכוח היכן הוא שרוי בסובסטאנציה הרוחשת של מאוויים, עובדות וחלומות, וברגע המכריע להפנות את איבחת החרב נגד עצם מעצמו ובשר מבשרו ולהקר דם חזה, לפצוע שוב ושוב כאחוז תזוית את הרצון לשלטון, לחתך בהתגבשות המוכנית של האינפורמאציה הזורמת ללא הרף, ואפילו, קשה הדבר ככל שיהיה, לתקוף לפתע בן בכור או אח תאום וילד שעשועים, לאטום ולחנוק את רצון ההבנה, כאשר איימו כל אלה, ואף זה האחרון, איימו לבוא במקום ההתבדלות הפשוטה ושלוחות הרצון הטוב על-פני כל התחומים, ממלכות מישנה לא ידענו. נטייה חלומית לעיון שליו השתלבה מבחינות מסוימות יותר בחוסר הפנייה של הרצון הטוב, הקורן מהתחום העיקרי והשוואף להעמיד דברים על דיוקם, מאשר רצון-הבנה לזהט למרות שרצון-הבנה לזהט היה קרוב ביותר בעוצמתו ודומה לאינטנסיביות התחום העיקרי; כי דווקא אינטנסיביות זו איימה להעמיד את רצון ההבנה במקום תחום חשוב יותר בעוד שעיון חלומי לא ביקש דבר פרט לעצמו בין חושך לחושך. לא גידול הדרגתי של כוח עיקש או אכזר ביקום המלא דברים, פחדים וסתמיות, יותר סתמיות מפחדים, ביחסים המשתנים באופן ריתמי, לא קליטה מוכנית של מידע שוטף ואטום ולא רצון להבין דרכי פעולה של מנגנוני מכונות ולפענח מישוואות, לא יכלו לבוא במקום החלום הלוהט, שחלף כאיבחה דרך כל התחומים, משתהה, מקבל גוון מיוחד, מאט או מאיץ את תנועתו בכל אחד מהם; אך שומר על תבניתו וכיוונו מלב ליבם של הדברים עד הקליפות החיצוניות והנוקשות ביותר של הפנומנה. האורים הרבניים, אם לא הכבוד המלאכי עצמו, ירדו כרוכים יחדיו כאשר עסק בשדה עיון שוקד בהצמיח יבולים סובסטאנציאליים של דעת לאחר חרישה והיפוך אדמות הבור והבעל, חיפוש עפרות ברזל, כסף וזהב באספמיה, חדירה עמוקה אל מדבריות אימה והקמת חרושת שוקקת וצפופה, כבדה ואינה נסכת דיכאון בלב מירבצי הרבדים, וגם צבירת תואר אחר תואר והקמת סניף דואר אחר סניף דואר לשם שיגור הידיעות והתוצרת התעש-ייתית, וגם החקלאית, או חבילות עם דברי מלאכה, שנאגרו ונוצרו מאוויר, ברזל, זהב ומים במפעלים ובמרכזי הקומוניקאציה, אותם מיבנים מלאי חן או גם נטולי גראציה, שגיבשו אנרגיה גלמית בין כוכבים, או אבק תיפוזרת של חלקיקים רבים, והפכום למיכלולי פעולה, וגם לחיבורים מלומדים, צירופי סיבה חומרית וצורנית, תכליתית ופועלת, המדווחים שוב מצידם על גיבושים אחרים של אנרגיה גלמית ואבק חלקיקים משוער בין כוכבים.